Frankfurt, žaluzie a fotbal

Když jsme se vloni v září loučili se skupinou německých studentů, kteří se stejně jako my zúčastnili mezinárodního setkání studentů v polské Krzyżowe, měli jsme plné pusy tlachání o tom, jak je přijedeme navštívit do Frankfurtu nad Mohanem. Sliby chyby, říkali si. To ale netušili, že nešlo o plané řeči, kterými se uvolňuje emočně vypjatá situace spojená s odjezdem. Nevěděli, že neříkáme sbohem, ale nashledanou.

Skvělé zážitky, touha poznat hesenskou metropoli a vidina maturity z němčiny za dveřmi nás vyburcovaly k akci. Spojili jsme se tedy s profesorem z frankfurtského gymnázia a představili mu náš plán. To, že by se povedlo zorganizovat výměnný pobyt, se zpočátku zdálo jako čirá utopie. Když už to vypadalo na fiasko, promlčení celého projektu a úpadek zájmu na obou stranách, zčistajasna přišel z Frankfurtu e-mail, že bychom se mohli stát součástí projektového týdne s názvem Za okrajem talíře, a přiblížit tak německým studentům kulturu jejich východních sousedů. Úkolu jsme se zhostili tak zodpovědně, že se nám později jeden ze studentů svěřil, že ho nejspíš rodiče do města tak divokého, jako je Praha, nepustí.

Zbývalo tedy spakovat si svých pár švestek (spolužačka alternativně zvolila švestky sušené, které na dlouhé cestě autobusem později přišly velmi vhod), udělat kšeft Student Agency a vydat se za dobrodružstvím. Bezmála osm hodin v autobuse jsme strávili nad novinami či spánkem, popřípadě spánkem nad novinami.

Když se u frankfurtského hlavního nádraží vypotácelo našich sedm rozlámaných korpulatur ze žlutého autobusu pokračujícího do Amsterdamu (ne, nikomu nebylo líto, že musíme vystoupit), dali jsme se do hledání spoje do Kronbergu, bohaté části Frankfurtu a zároveň naší cílové destinace. Chvíle nervování a bloudění vyústila v úspěch a za půlhodinku jsme se vezli voňavým S-Bahnem do Kronbergu, kam jsme dorazili s velikou časovou rezervou.

Po příjezdu na nádraží jsme zjistili, že Kronberg v osm ráno je asi jako Zakopaná v Českém ráji. Prostě a jednoduše tam chcípnul Hund. S kufry a kruhy pod očima jsme našli hotel s hodnou paní, která nám

nabídla azyl, sušenky a kávu. Začalo nám docházet, že máme tu čest s hotelem Kronberger Hof, v němž jsme podle programu měli mít další den večeři se lvy z Lions Clubu, který v podstatě zaštítil celý náš pobyt. Snažili jsme se tedy nedělat zvěrstvo, ale když čtyři holky nenašly světlo na toaletě, úplně bez ostudy se to neobešlo.

Za hodinu si pro nás naštěstí přijel minibus a odvezl nás do místa ubytování. Hotel Schützenhof nám vyrazil dech. Apartmán s kuchyní a různými vymoženostmi nás ujistil, že tenhle týden bude stát za to. Stěny bytu zdobily idylické fotky slunečného Řecka, a tak nás krize jakéhokoliv druhu nezasáhla. Dohadovali jsme se, zda rovněž zdobí ložnici Maria Draghi, guvernéra ECB a na týden našeho souseda.

Vybalili jsme bagáž a za hodinu jsme už opět seděli v minibusu, který nás odvezl přímo do školy Altkönigschule, kde na nás čekalo šest studentů, kteří nám po zbytek týdne dělali společnost. Na další hodinu byli našimi průvodci po škole.

Že jsou všichni zaměstnanci a žáci na svou čerstvě zrekonstruovanou školu patřičně hrdí, jsme zjistili ve chvíli, kdy se začaly vytahovat automatické žaluzie, které podle potřeby regulují světlo v místnosti. Nastaly dvě minuty ticha a zbožného pozorování vytahujících se žaluzií. Život a čas jako by se zastavil a všechno, na čem záleží, se přeneslo právě do bílého žebrování. Stále propukáme v hurónský smích, když si na prapodivný úkaz vzpomeneme.

V dalších dnech jsme se seznámili s historickými památkami Frankfurtu, pivem za 3,50 euro a nadlidským úkolem udržet v pořádku obydlí šesti středoškoláků. Hned první den nás naše německé protějšky vzaly do domu, ve kterém žil literární magnát Goethe, ležícího v srdci Frankfurtu. Jsme si jisti, že to s námi naši zbrusu noví kamarádi mysleli dobře, a to, že každý z nás už v půlce prohlídky poklimbával, byla vina průvodkyně, která uměla poutavě povídat snad jen o šatní skříni.

Mírně demotivující návštěva Goethehausu nám byla vynahrazena v následujících dnech, během nichž jsme se seznámili s malebným městečkem Heidelberg, kde jsme se rozplývali nad domy jak z pohádky a klepali hrůzou ve starém studentském vězení jak z hororu, určeném pro darebáky z heidelberské univerzity. Místní kalorickou specialitu s názvem Schneeball (i když šlo spíš o Schneebombe) jsme spálili při výstupu na tamější hrad.

V rámci dalšího programu jsme se ještě podívali do Römerkastell v nedalekém Saalburgu; imponující římské pevnosti, ve které jsme mimo houževnatosti Římanů ocenili i dobrou kuchyni v římské taberně a s nacpanými římskými pupky jsme ulehli do zelené římské trávy.

Bezpochyby nejlepší prohlídkou byl den, kdy nám bylo dovoleno potloukat se městem na vlastní pěst. Filmové a popcornové maniaky nadchlo Filmmuseum, Bořky Stavitele muzeum architektury a milovníky konceptuálního a moderního umění Museum für Moderne Kunst. Shopaholici skočili do jedinečného nákupního centra, podpůrci Gastarbeiterů zašli na kebab.

Co ovšem neuniklo nikomu (lépe řečeno před čím nikdo neutekl) bylo, že EURO 2012 vrátilo Německo do éry sebejistoty a nacionalismu čtyřicátých let, a i ve spánku jsme vídali německou trikoloru. Byla všude-

na sedadlech kol, zrcátkách aut, na figurínách ve výlohách, na tvářích a čelech obyvatel. Žasli jsme, jak dokáže fotbal semknout celou zemi.

V den našeho odjezdu se hrálo semifinále. Německo se mělo postavit Itálii a my z posledních sil hledali v neuvěřitelném lijáku místo v narvaných hospodách všude po Frankfurtu. Do našeho návratu do Prahy zbývalo něco málo přes dvě hodiny a my právě včas našli volný stůl - světě div se - v italské cukrárně. Když německá reprezentace během půl hodiny dostala dva góly, euforie v italském podniku se stupňovala a seňorita servírka nám málem zapomněla naúčtovat útratu. V sousedních barech se to hemžilo zklamanými fanoušky německého manšaftu, kteří se zmohli maximálně na „Scheisse!“, zatímco my si po boku taliánů pískali. Plní optimismu jsme se po definitivní výhře Itálie drali německou depresí směrem k nádraží. Vytěsnili jsme smutek z odjezdu a nasedli do autobusu. Že sedíme ve správné lince, jsme poznali po čichu; ve vzduchu vonělo to, co vonět má, když nasednete do autobusu z Amsterdamu. I když byl vůz z vnějšku žlutý, vevnitř dočista zezelenal.

První část dobrodružství je tedy za námi. Říkám první, protože v říjnu nás čeká úkol neméně náročný, a to hostovat naše milé Frankfurťany. Na, das wird ja lustig!

Pravdou je, že by se náš výlet bez pomoci a podpory jistých osob nikdy neuskutečnil. Obrovské Danke patří panu profesoru Vondrovi, který s námi měl svatou trpělivost a respektoval naše kulišárny, paní profesorce Svitákové, která s německou stranou vykomunikovala a vyjednala vše potřebné, a v neposlední řadě Italům za to, že vyhráli ten fotbal.